



Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-1 У 16986/12
Дана: 13.11.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Љиљане Петровић, председника већа, мр Николе Китаровића и Олге Петровић, чланова већа, са судским саветником Биљаном Стојановић, записничарем, у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ул. ..., поднетој против решења туженог Министарства рада и социјалне политике, сада Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања, број: 118-00-8/18/2010-05 од 10.05.2010. године, у предмету престанка радног односа, у извршењу пресуде Врховног касационог суда Узп бр. 387/2012 од 16.11.2012. године, у нејавној седници већа одржаној дана 13.11.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба се УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Министарства рада и социјалне политике број: 118-00-8/18/2010-05 од 10.05.2010. године и предмет ВРАЋА надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одлучено је да тужиоцу, нераспоређеном државном службенику, престаје радни однос у Министарству рада и социјалне политике закључно са 20.05.2010. године и да му се најкасније до истог датума исплаћује отпремнина у износу од 567.826,47 динара.

У тужби и допунама тужбе заведених под I-1 У 23435/10, којима спори законитост оспореног решења, тужилац је навео да начелник инспекције рада у Рашком округу није поштовао никакве критеријуме у примени чл. 133. и 134. Закона о државним службеницима, већ је имао за циљ да одстрани тужиоца: да је покретао дисциплински поступак против тужиоца, да је издавао налоге за контролу рада, а онда под притисцима ове налоге повлачио, при чему је распоређивао тужиоца и у Рашку без обезбеђене канцеларије и опреме за рад. Навео је да је решење о нераспоређивању незаконито, јер није ни било покушаја да се пронађе друго радно место у истој или другој служби да би се тужиоцу омогућило да ради, како би остварио право на рад и обезбедио егзистенцију своје породице, да тужени није извршио рангирање тужиоца и осталих нераспоређених државних службеника према резултатима рада и није тужиоцу понудио ниједно упражњено радно место, не испитујући могућност премештаја у исти или други државни орган на одговарајуће радно место. Поред тога, сматра да тужени није поступио у складу са одредбом члана 139. Закона о државним службеницима и решење о утврђивању статуса нераспоређеног није доставио Служби за управљање кадровима. Предложио је да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и тужиоца врати на радно место инспектора рада у канцеларију у Новом Пазару.

Пресудом Управног суда I-1 У. бр. 23435/10 од 13.07.2012. године тужба је одбијена, а по захтеву за преиспитивање пресуде Управног суда I-1 У. бр. 23435/10 од 13.07.2012. године, Врховни касациони суд је пресудом Узп бр. 387/2012 од 16.11.2012. године уважио захтев, укинуо пресуду Управног суда I-1 У. бр. 23435/10 од 13.07.2012. године и предмет вратио Управном суду на поновно одлучивање, који је предмет заведен под I-1 У 16986/12. Према образложењу пресуде Врховног касационог суда Узп. бр. 387/2012 од 16.11.2012. године, Управни суд није правилно ценио чињеницу да је тужиоцу радни однос престао дана 20.05.2010. године, а да је оспорена одлука о престанку радног односа донета 10.05.2010. године, па како је то одлучна чињеница за правилну примену материјалног права, то је побијана пресуда укинута.

Поступајући у складу са налозима из пресуде Врховног касационог суда Узп бр. 387/2012 од 16.11.2012. године, након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и списка ове управне ствари, решавајући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, у смислу члана 33. став 2, испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник Републике Србије“, број 111/09), Управни суд је нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је решењем Жалбене комисије Владе број: ... од 27.04.2010. године одбијена жалба тужиоца као државног службеника изјављена против решења Министарства рада и социјалне политике број: ... од 05.03.2010. године, којим је утврђено да тужилац као државни службеник у Министарству рада и социјалне политике остаје нераспоређен почев од 19.03.2010. године, да има право на накнаду плате која износи 65% основне плате за месец фебруар 2010. године почев од 19.03. до 19.05.2010. године, као и да му као нераспоређеном престаје радни однос ако у року од два месеца не буде премештен у други државни орган, наредног дана од протекла два месеца од када је постао нераспоређен.

Тужилац је против решења Жалбене комисије Владе број: ... од 27.04.2010. године покренуо управни спор, у коме је пресудом Управног суда I-2 У. 22685/10 од 07.06.2012. године тужба одбијена.

Из образложења оспореног решења произлази да је исто донето у поступку одлучивања о статусу тужиоца као нераспоређеног државног службеника по истеку законом прописаног двомесечног рока, а на основу члана 131. став 1. тачка 3. Закона о државним службеницима („Службени гласник Републике Србије“, бр. 79/05, 81/05 ... 116/08 и 104/09).

Одредбом члана 131. став 1. тачка 3. Закона о државним службеницима („Службени гласник Републике Србије“, бр. 79/05, 81/05 ... 116/08 и 104/09) је прописано да државном службенику престаје радни однос по сили закона ако је нераспоређен, а не буде премештен на друго радно место, наредног дана од протекла два месеца откад је постао нераспоређен.

Тужени орган је, по оцени Управног суда, приликом доношења оспореног решења погрешно применио материјално право, јер је погрешно протумачио и, самим тим, и погрешно применио одредбу члана 131. став 1. тачка 3. Закона о државним службеницима („Службени гласник Републике Србије“, бр. 79/05, 81/05 ... 116/08 и 104/09). У конкретном случају, решењем туженог број: ... од 05.03.2010. године је тужилац остао нераспоређен почев од 19.03.2010. године. То значи да оспорено решење није могло да буде донето пре истека рока из цитиране законске одредбе. Како је тужилац остао нераспоређен дана 19.03.2010.

године, правилним тумачењем и правилном применом одредбе члана 131. став 1. тачка 3. Закона о државним службеницима (“Службени гласник Републике Србије”, бр. 79/05, 81/05 ... 116/08 и 104/09) произлази да је оспорено решење од 10.05.2010. године донето пре наступања законом прописаног двомесечног рока који се одмерава од дана када је тужилац остао нераспоређен, чиме је повређен закон на штету тужиоца.

У поновном поступку, надлежни орган је дужан да донесе ново, на закону засновано решење, при чему је везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка на основу члана 69. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник Републике Србије”, број 111/09).

Налазећи да је закон повређен на штету тужиоца, Управни суд је применом члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 13.11.2014. године, I-1 У 16986/12

Записничар
Биљана Стојановић, с.р.

Председник већа- судија
Љиљана Петровић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СМ